

Els noms de lloc i el territori. Una interpretació geogràfica de la toponímia del Baix Camp (Tarragona)

Joan Tort i Donada

ADVERTIMENT. La consulta d'aquesta tesi queda condicionada a l'acceptació de les següents condicions d'ús: La difusió d'aquesta tesi per mitjà del servei TDX (www.tdx.cat) ha estat autoritzada pels titulars dels drets de propietat intel·lectual únicament per a usos privats emmarcats en activitats d'investigació i docència. No s'autoritza la seva reproducció amb finalitats de lucre ni la seva difusió i posada a disposició des d'un lloc aliè al servei TDX. No s'autoritza la presentació del seu contingut en una finestra o marc aliè a TDX (framing). Aquesta reserva de drets afecta tant al resum de presentació de la tesi com als seus continguts. En la utilització o cita de parts de la tesi és obligat indicar el nom de la persona autora.

ADVERTENCIA. La consulta de esta tesis queda condicionada a la aceptación de las siguientes condiciones de uso: La difusión de esta tesis por medio del servicio TDR (www.tdx.cat) ha sido autorizada por los titulares de los derechos de propiedad intelectual únicamente para usos privados enmarcados en actividades de investigación y docencia. No se autoriza su reproducción con finalidades de lucro ni su difusión y puesta a disposición desde un sitio ajeno al servicio TDR. No se autoriza la presentación de su contenido en una ventana o marco ajeno a TDR (framing). Esta reserva de derechos afecta tanto al resumen de presentación de la tesis como a sus contenidos. En la utilización o cita de partes de la tesis es obligado indicar el nombre de la persona autora.

WARNING. On having consulted this thesis you're accepting the following use conditions: Spreading this thesis by the TDX (www.tdx.cat) service has been authorized by the titular of the intellectual property rights only for private uses placed in investigation and teaching activities. Reproduction with lucrative aims is not authorized neither its spreading and availability from a site foreign to the TDX service. Introducing its content in a window or frame foreign to the TDX service is not authorized (framing). This rights affect to the presentation summary of the thesis as well as to its contents. In the using or citation of parts of the thesis it's obliged to indicate the name of the author.

Departament de Geografia Física i Anàlisi Geogràfica Regional
Facultat de Geografia i Història
Universitat de Barcelona

Programa de doctorat "Paisatge, regió i medi ambient". Bienni 1988-1990

ELS NOMS DE LLOC I EL TERRITORI. UNA INTERPRETACIÓ GEOGRÀFICA
DE LA TOPONÍMIA DEL BAIX CAMP (TARRAGONA)

Tesi doctoral presentada per
JOAN TORT i DONADA
per optar al títol de doctor en geografia

Dirigida pel Dr. VICENÇ M. ROSSELLÓ i VERGER

Tutor: Dr. JOSEP M. PONS i GRANJA

Barcelona, setembre de 1999

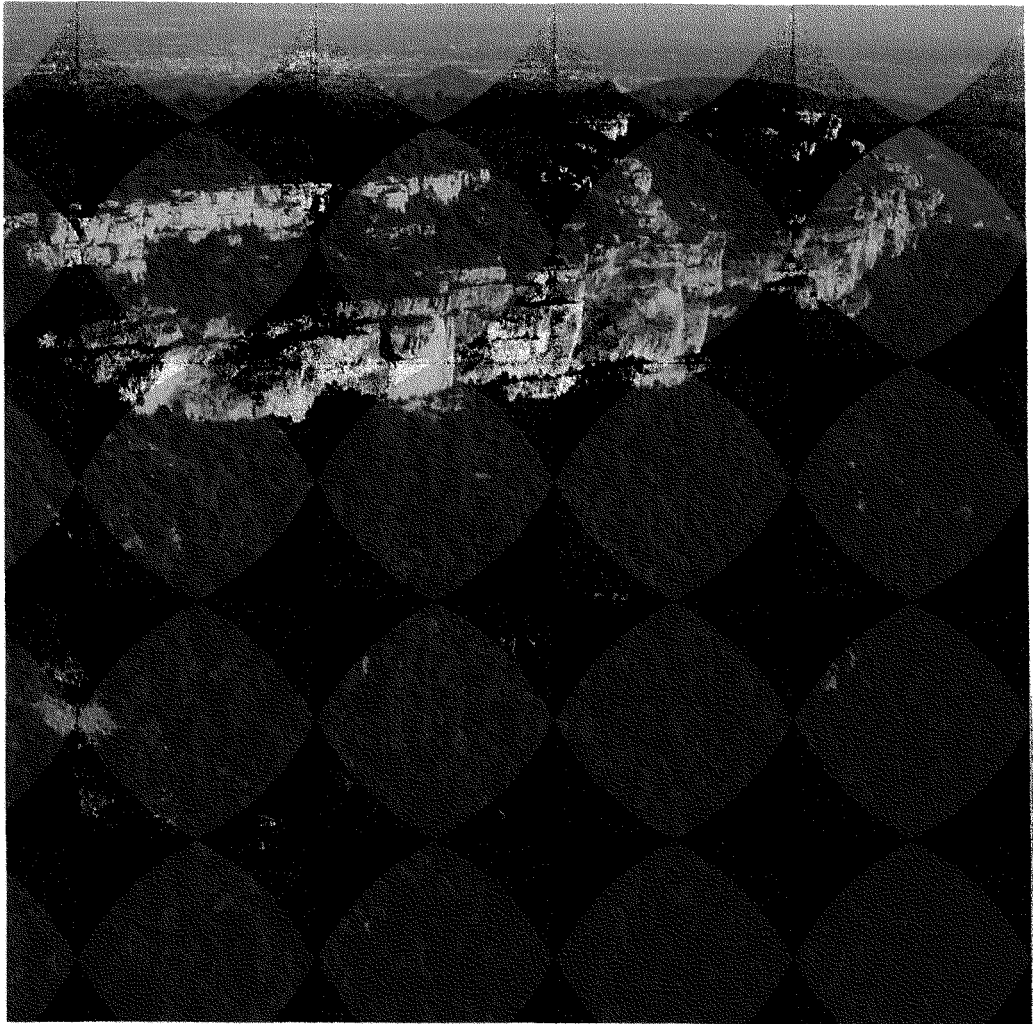
B.1.c. Pont natural dit la Roca Foradada, situat a la vora dreta del barranc de les Comes, en terme de Prades. Fa uns trenta metres d'altura per uns vuit d'ample. La diferenciació del medi físic sol donar peu a denominacions característiques; quan aquesta diferenciació es dóna al nivell del detall, la toponímia (esdevinguda aleshores veritable "microtoponímia") arriba a ser molt rica: el cas més vistent és el del massís de Montserrat, però també el Montsant i les Muntanyes de Prades són pròdigs en aquest tipus de topònims.

B.1.d. Un altre exemple de topònim referit a un accident puntual del medi físic: els avencs de la Febró, a la capçalera del riu de Siurana, prop de la partió del terme de la Febró amb el de la Mussara. En realitat es tracta només d'un avenc (del qual a la imatge es veu l'escletxa principal), però amb diverses cavitats horitzontals a la seva base, a manera de coves; segurament aquesta particularitat explica que hagi estat concebut "en plural". D'altra banda, cal afegir que es tracta d'un dels llocs amb més anomenada de la rodalia. Vegeu, al respecte, Manent (1973-1974).

B.1.e. Sector de bosc als contraforts meridionals de les Muntanyes de Prades, prop de Vilaplana. En darrer terme, la ciutat de Reus centra la zona més planera del Baix Camp. No gaire lluny de Reus, en direcció a les Muntanyes de Prades, hi ha un poble el topònim del qual sembla al·ludir a l'abundància de masses forestals: *la Selva del Camp*. Tanmateix Coromines considera que, en aquest cas, el nom del poble no té res a veure amb el llatí SILVA, equivalent a "bosc" (Coromines, *Ono Cat*, VII, ps. 96-98).

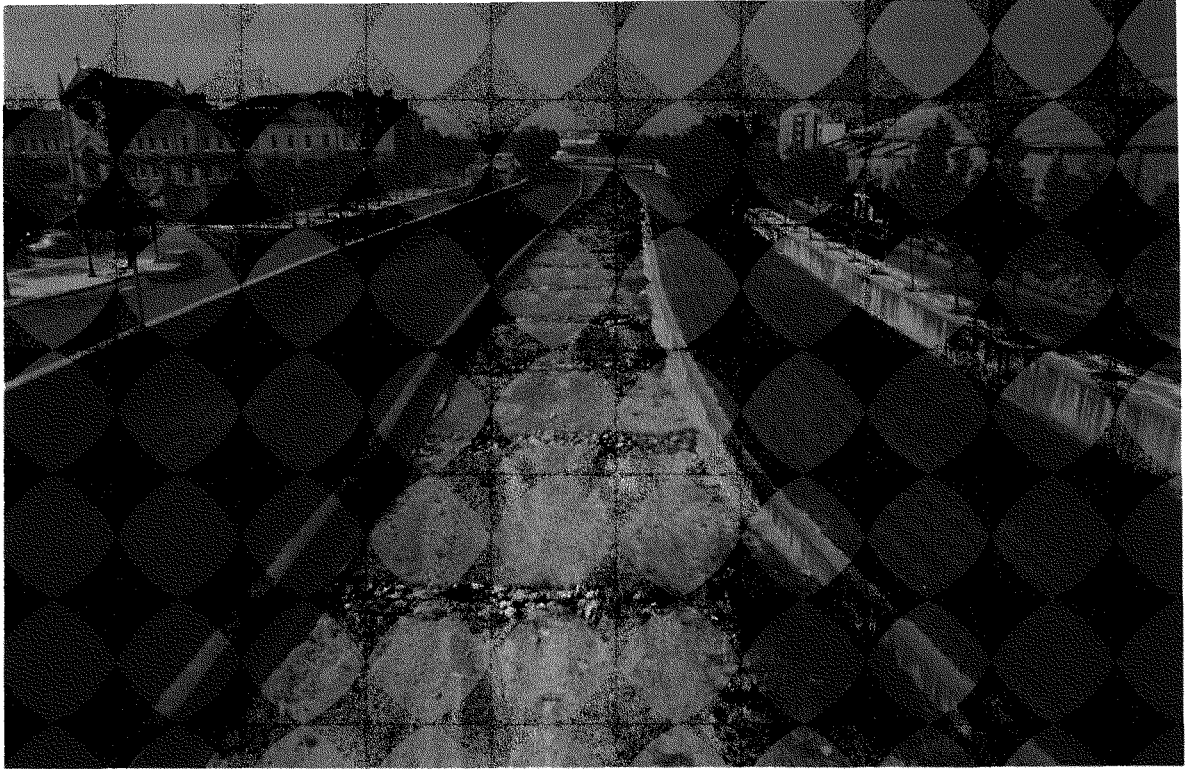

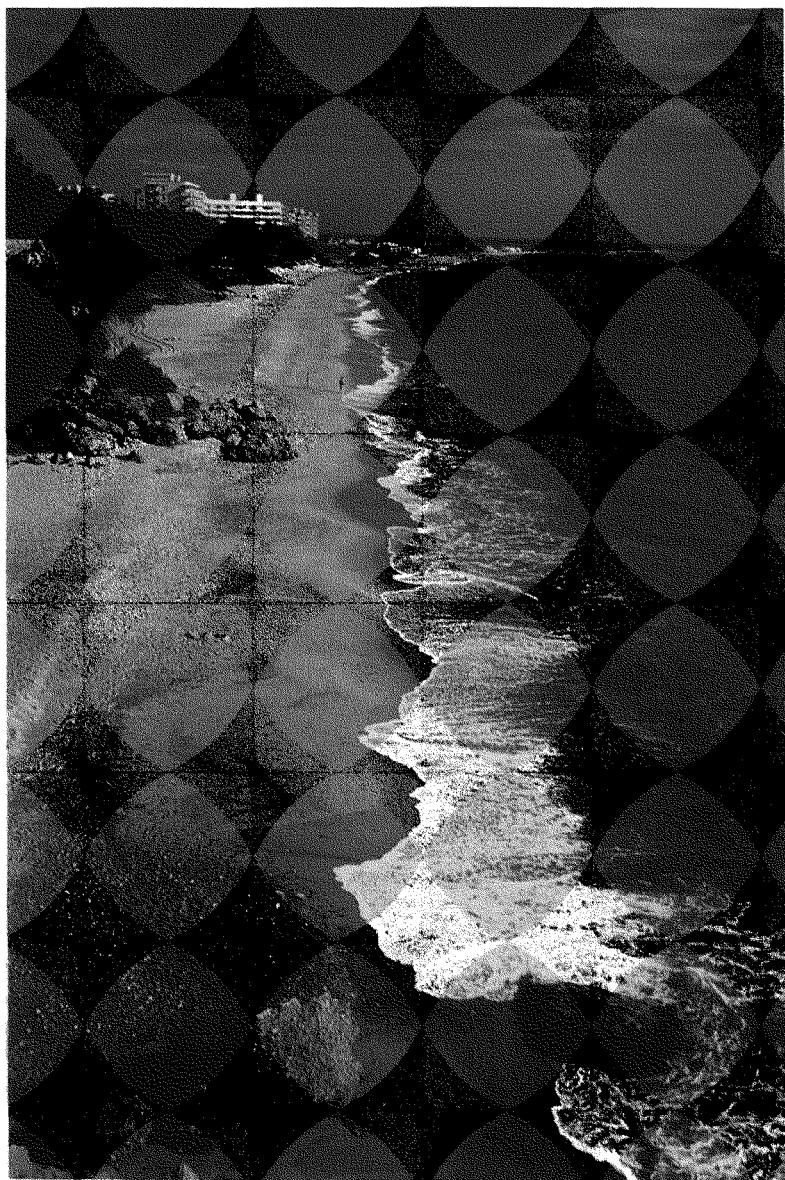
B.1.f. Una imatge del perelloner del Cisterer, un dels arbres més vistents del terme de Prades. No és freqüent que un arbre d'aquest tipus (*Pyrus amygdaliformis*) assoleixi unes dimensions tan considerables; aquesta "circumstància excepcional" explica que hagi donat origen a un topònim (o més concretament, un fitònim). Darrerament ha estat declarat, per part de l'administració, "arbre protegit".

B.1.g. La riera d'Alforja, canalitzada al seu pas pel nucli de Cambrils. L'esquema hidrogràfic del Baix Camp es compon bàsicament d'un conjunt de rieres de característiques semblants a aquesta, que tenen la capçalera al semicercle muntanyós que encercla la comarca i que creuen la plana de forma perpendicular a la línia de costa. Des del punt de vista toponímic, és freqüent que aquests cursos hidrogràfics -que gairebé mai no porten aigua amb caràcter permanent- canviïn diverses vegades de nom al llarg del seu trajecte; no és aquest el cas dels més importants, com ara la riera d'Alforja, que mantenen el nom tot al llarg del seu recorregut.

B.1.h. Una vista de la platja de Rifà, dins el terme de Mont-roig del Camp, al nord de l'Hospitalet de l'Infant. La façana litoral del Baix Camp, d'uns 25 quilòmetres lineals, constitueix, juntament amb la muntanya i la plana, un dels grans àmbits del medi físic comarcal. Tot i tenir un perfil poc retallat, amb escassos entrants i sortints, la importància que hi tingué tradicionalment l'activitat pesquera explica l'abundor de talassònims localitzats de llarg a llarg de la franja costanera.

B.2. La fesomia humana

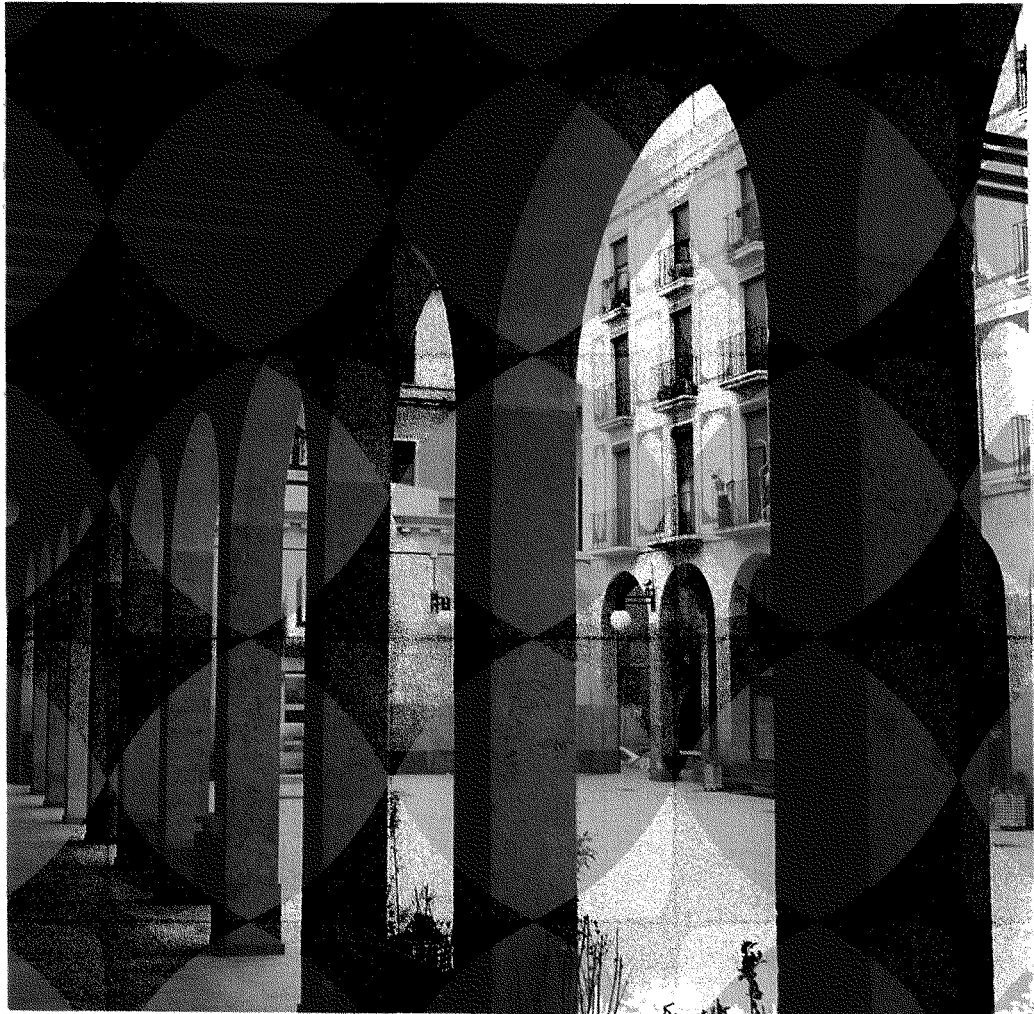

B.2.a. Visió del sector central de la ciutat de Reus, prop de l'església parroquial de Sant Pere. Emplaçada al bell mig del sector més planer del Camp, a 8 quilòmetres del mar i a uns 10 de Tarragona, constitueix, conjuntament amb aquesta última ciutat, un dels fets urbans de major rellevància de la Catalunya contemporània. En particular, Reus ha destacat històricament per la importància del seu paper com a centre regional, fonamentat en un mercat amb un gran radi d'influència. Fins i tot el seu nom, que es considera d'origen pre-romà, podria tenir relació amb la ubicació primitiva del nucli arran d'una cruïlla de vies de comunicació (REDIS: "En els camins"). Vegeu, al respecte: Coromines, *Ono Cat*, vol. VI, p. 379.

B.2.b. Un sector de les Pescateries, una part remodelada de la ciutat vella de Reus que es correspon amb l'antiga plaça de Baix. Segons que reporta Ramon Amigó (Amigó, 1988, p. 431), en aquest indret s'hi va vendre peix i carn, a cel obert, fins que a mitjan segle passat s'hi va construir una gran nau. La remodelació que ha donat lloc a l'espai actual s'inicià l'any 1987.

B.2.c. Interior de l'església de Sant Pere, tal vegada l'edifici més emblemàtic del Reus antic. Construïda damunt una església romànica primitiva, fou oberta al culte el 1543. L'època en què fou edificada coincideix, previsiblement, amb un dels moments de creixement econòmic i demogràfic que la ciutat va experimentar abans de l'època contemporània.

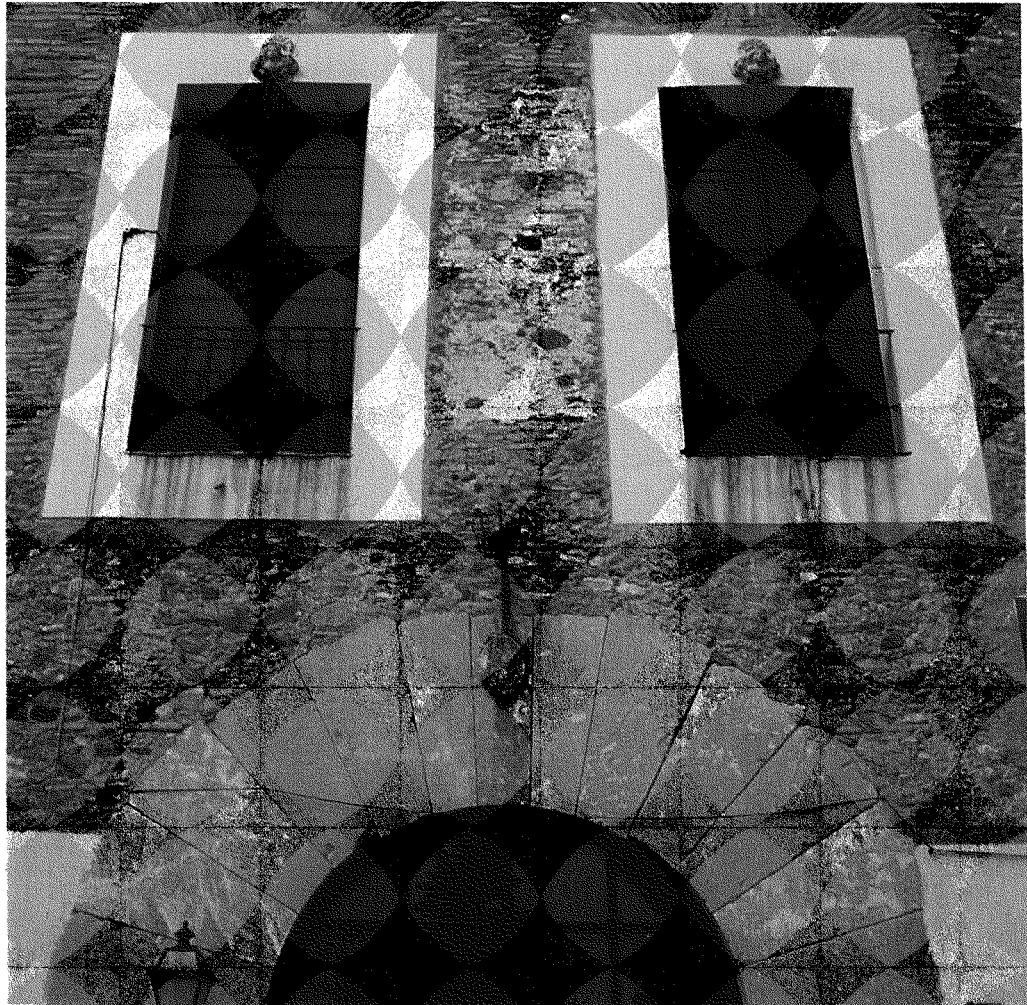

B.2.d. Façana principal del mas Vila de Barberà, dit popularment el mas del Vila. Situat a la partida de Bellissens, al sud-est del nucli urbà de Reus, és un tipus d'edificació aïllada, de caràcter residencial, força habitual a tot el sector central de la plana del Baix Camp, i particularment a la perifèria de la capital. Tot i això, aquesta tipologia constructiva està actualment en retrocés, davant les transformacions urbanístiques que està experimentant, precisament, la perifèria immediata de la ciutat (l'edifici de la fotografia data del primer terç del segle actual).

B.2.e. Detall de la façana del mas de Valls, situat a la partida de Porpres, al sud del nucli de Reus. Assenyala Ramon Amigó (Amigó, 1988) que té molta anomenada i que se'l considera molt antic. A la rodalia del mas s'hi han fet troballes prehistòriques i s'hi va descobrir una vil·la romana. La darrera reconstrucció data de la primeria del segle XVIII. El mas de Valls és un dels exemples toponímics en què el genèric *mas* manté el sentit tradicional de “casa de camp i de conreu”; el terme, molt habitual per tota la plana del Camp (bé sigui com a *mas* o com a *maset*), és utilitzat per regla general per referir-se a una caseta o edificació auxiliar aixecada en terreny rústic.

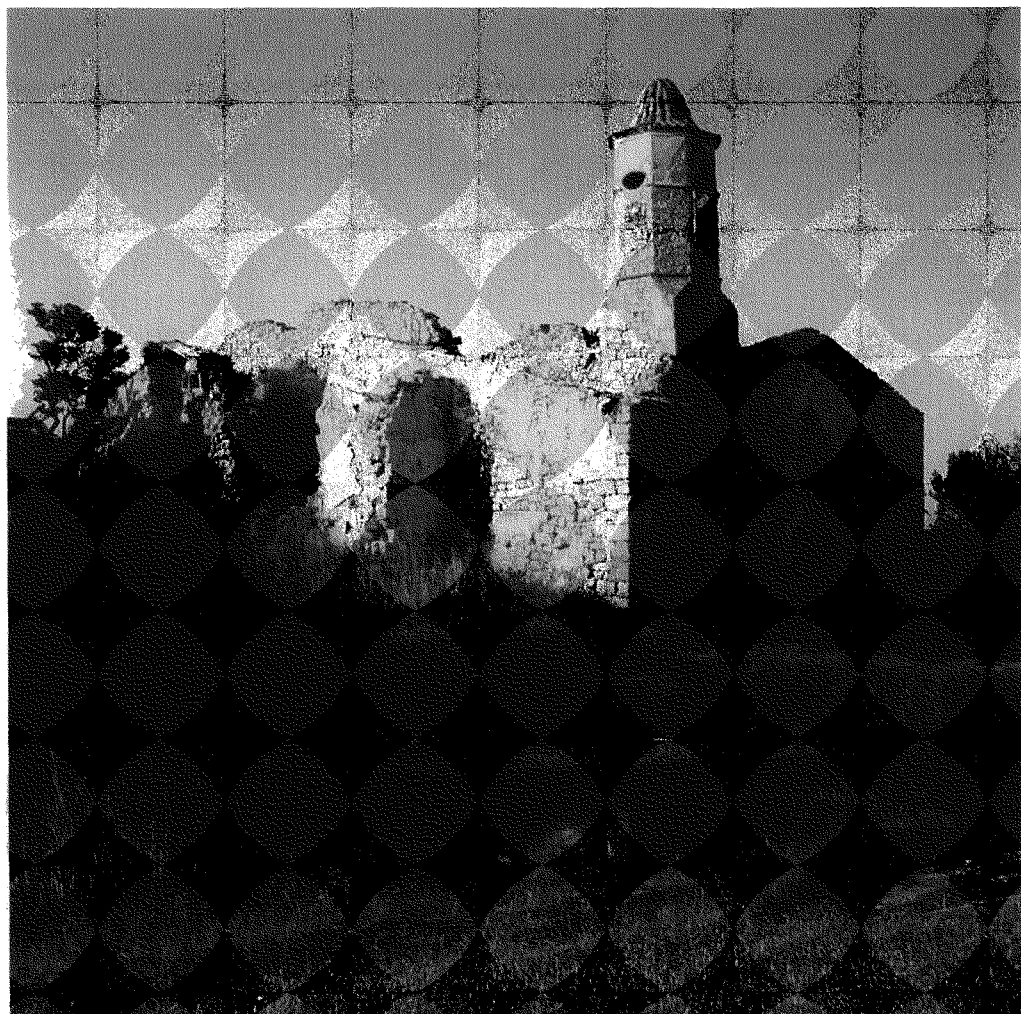
B.2.f. Vista general del poble de Pratedip, al peu del puig de Cabrafiga (que, a pesar de la seva fesomia abrupta i trencada, assoleix una cota màxima de tan sols 614 m). Emplaçat al cor de les muntanyes que tanquen la comarca pel sud-oest, el poble ha sofert al llarg del segle actual un marcat declivi demogràfic: dels 956 habitants que tenia el 1900 ha passat als 452 del 1996. Tot i que el nom habitual del poble, a nivell local, és *el Prat*, la forma oficial és Pratedip, documentada per primer cop l'any 1154; Coromines considera que és un nom d'origen ibero-basc, i que és fonamentat interpretar-lo amb el significat de "lloc d'aigües" (Coromines, *OnoCat*, IV, ps. 432-435).

B.2.g. Imatge del poble de Duesaigües, al sector occidental de la comarca i dins el seu cinyell muntanyós: les carenes de la serra de l'Argentera i de la serra de Pradell, en darrer terme, constitueixen el límit amb les terres del Priorat. El nucli és situat a la capçalera de la riera de Riudecanyes, a l'interfluvi del barranc Reial i del barranc dels Masos -que s'ajunten al peu mateix del poble. El topònim municipal fa referència, d'una forma prou explícita, a la ubicació del nucli entre dos barrancs (*aigua* és un sinònim local de rasa o barranc, força estès als termes muntanyosos del Baix Camp).

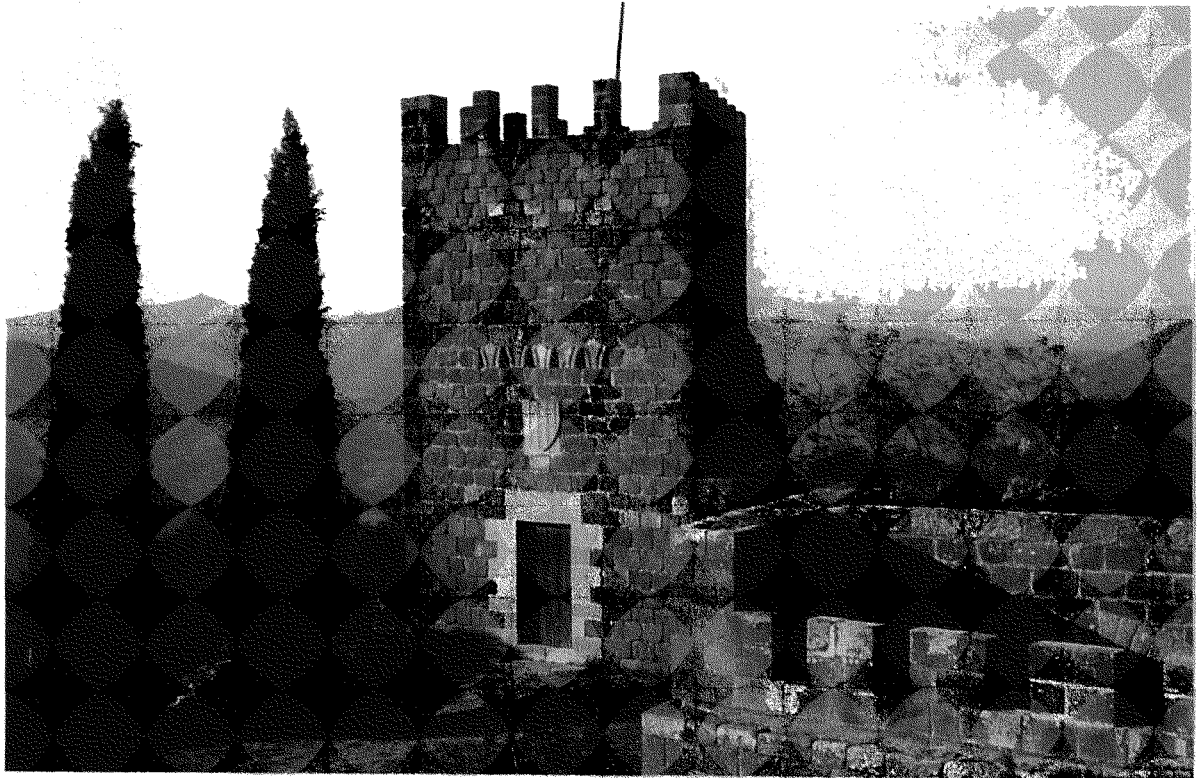

B.2.h. Ruïnes de l'església de Sant Salvador, a l'antic nucli de la Mussara. El poble, avui deshabitat, era el centre del municipi del mateix nom, agregat l'any 1961 a Vilaplana. Situat gairebé a 1.000 m d'altitud, presideix una llarga cinglera que forma el límit meridional de les Muntanyes de Prades. De fet, la llenca planera sobre la qual hi ha construïdes les cases, a manera de balconada sobre les terres baixes del Camp, podria donar sentit a l'etimologia que hom ha proposat per al nom: de l'àrab *musâra*, "passeig, lloc per passejar-se, espai pla". En qualsevol cas el nom, amb la forma *Almosaram*, ja apareix documentat l'any 1173 (Coromines, *OnoCat*, V, ps. 431-432).

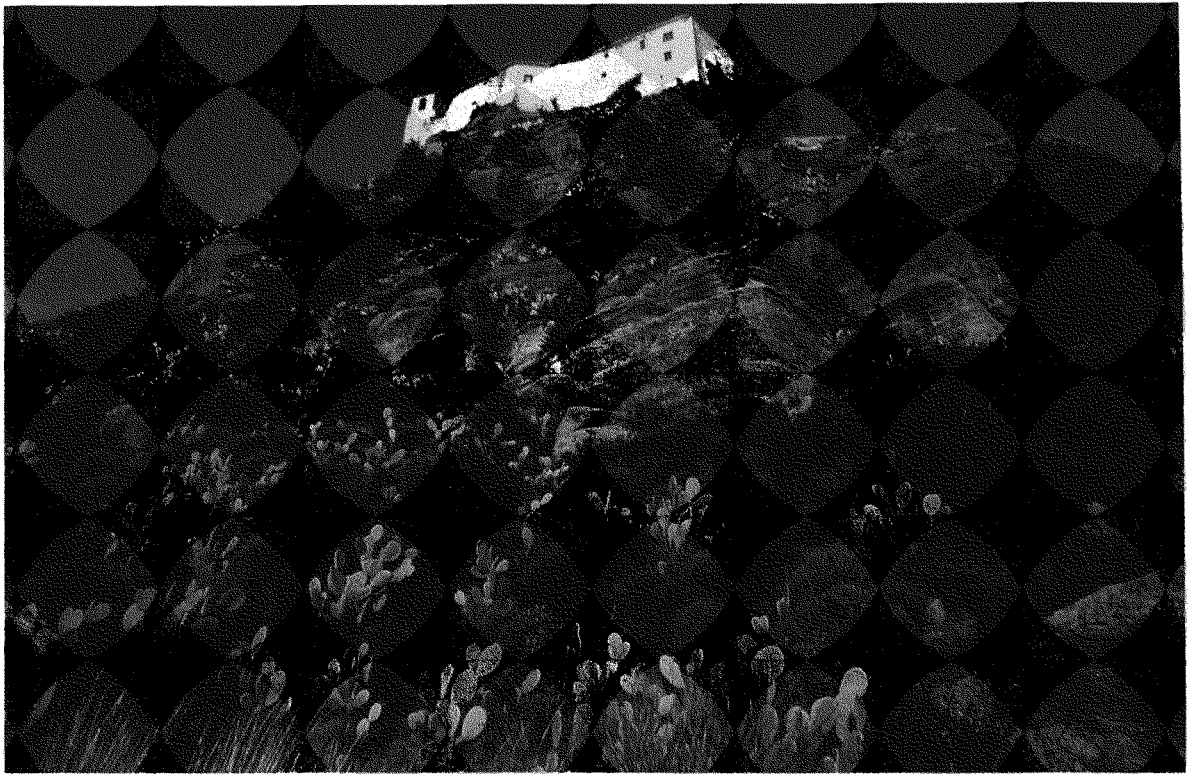

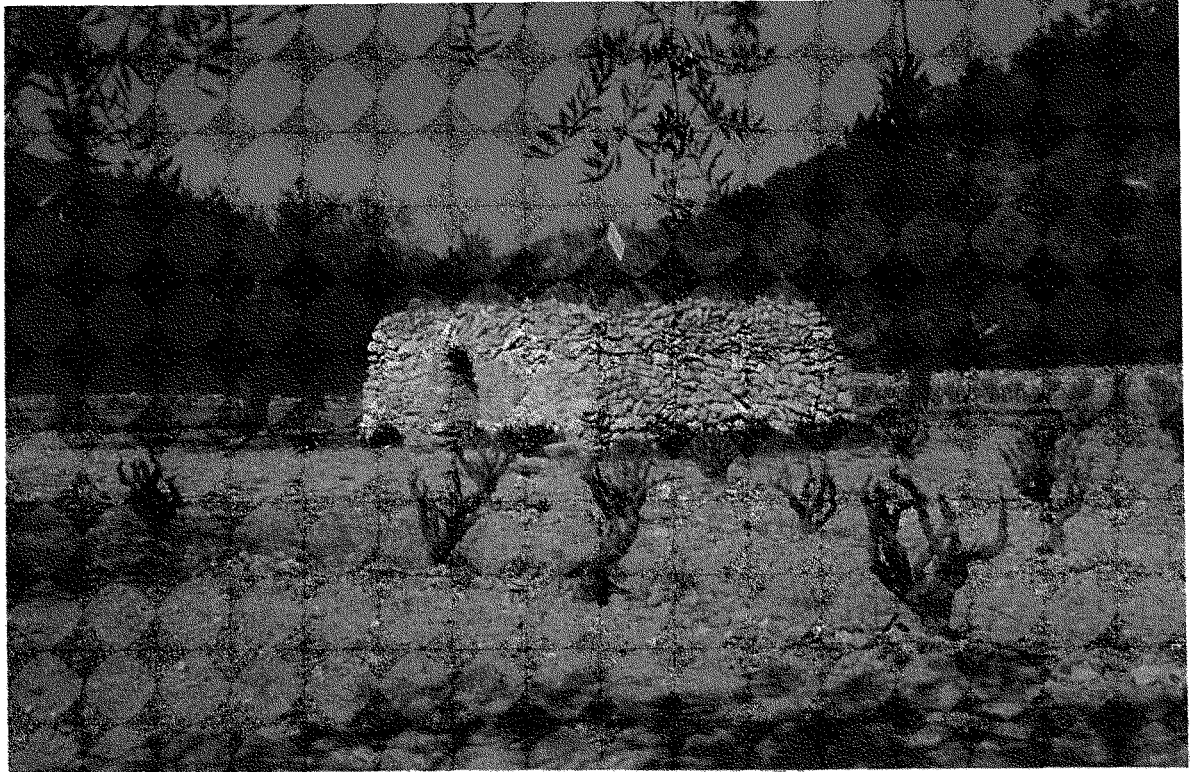
B.2.i. Un aspecte de l'antic convent i castell d'Escornalbou, que presideix el turó de Santa Bàrbara (649 m d'altitud), una de les millors mirandes d'aquest sector del Camp. Tot i que l'anomenada històrica del lloc prové del fet d'haver estat un dels darrers enclavaments musulmans del Principat (fou expugnat el 1162), hi ha vestigis d'una fortificació romana, que devia aprofitar la seva condició panoràmica. Tot i que el nom sarraí del lloc, *Saloquia*, al·ludeix a una hipotètica funció de guaita o vigilància (GGCC, VII, p. 285), el nom modern es refereix més aviat al caràcter rost del turó: un "indret tan rost on els bous que hi pasturen, cauen i es trenquen les banyes" (Coromines, *OnoCat*, IV, p. 105).

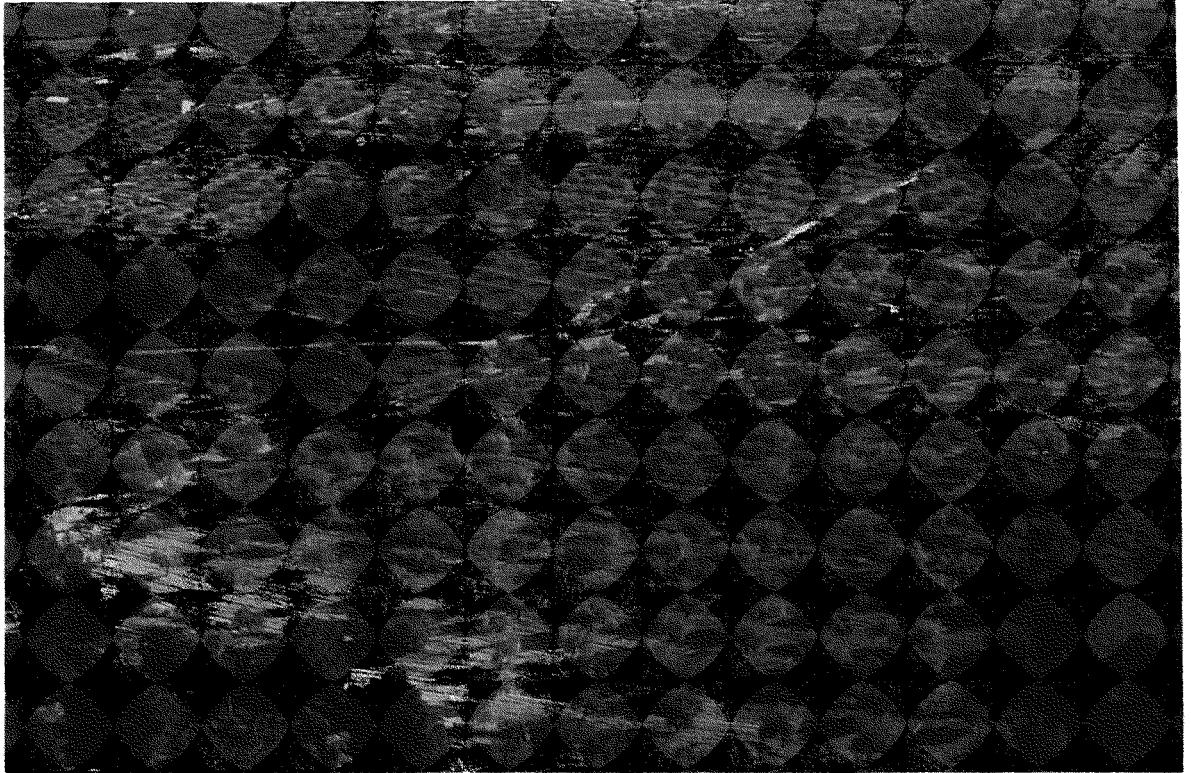
B.2.j. Una imatge del santuari de la Mare de Déu de la Roca, situat a l'oest del poble de Mont-roig. És construït sobre un turó de gres d'un color vermell molt característic, que ateny els 294 m d'altitud i que representa una avançada cap a l'est del muntanyam que tanca el Camp de Tarragona pel sud-oest. És ben probable que el nom del terme, *Mont-roig*, fes originàriament referència a aquest turó; vist des de la plana, representa l'element més destacat de l'orografia local.

B.2.k. Antiga barraca de vinya al terme de les Borges del Camp. Als municipis de l'interior i de les vores muntanyoses de la comarca, amb una base econòmica menys diversificada, és possible trobar encara algunes formes de policultura, bàsicament de secà, que recorden el tradicional caràcter agrícola del Camp de Tarragona.

B.2.1. Conreus d'olivera al terme de Mont-roig del Camp, al sector meridional de la comarca. Es tracta d'una de les imatges més característiques del paisatge tradicional del Camp, i que il·lustra bé sobre el doble sentit que pot tenir aquest topònim, com a derivat del llatí CAMPUS: d'una banda "terra planera"; d'altra banda, "terra extensa fora de poblat" (Coromines, *DECat*, II, p. 460).

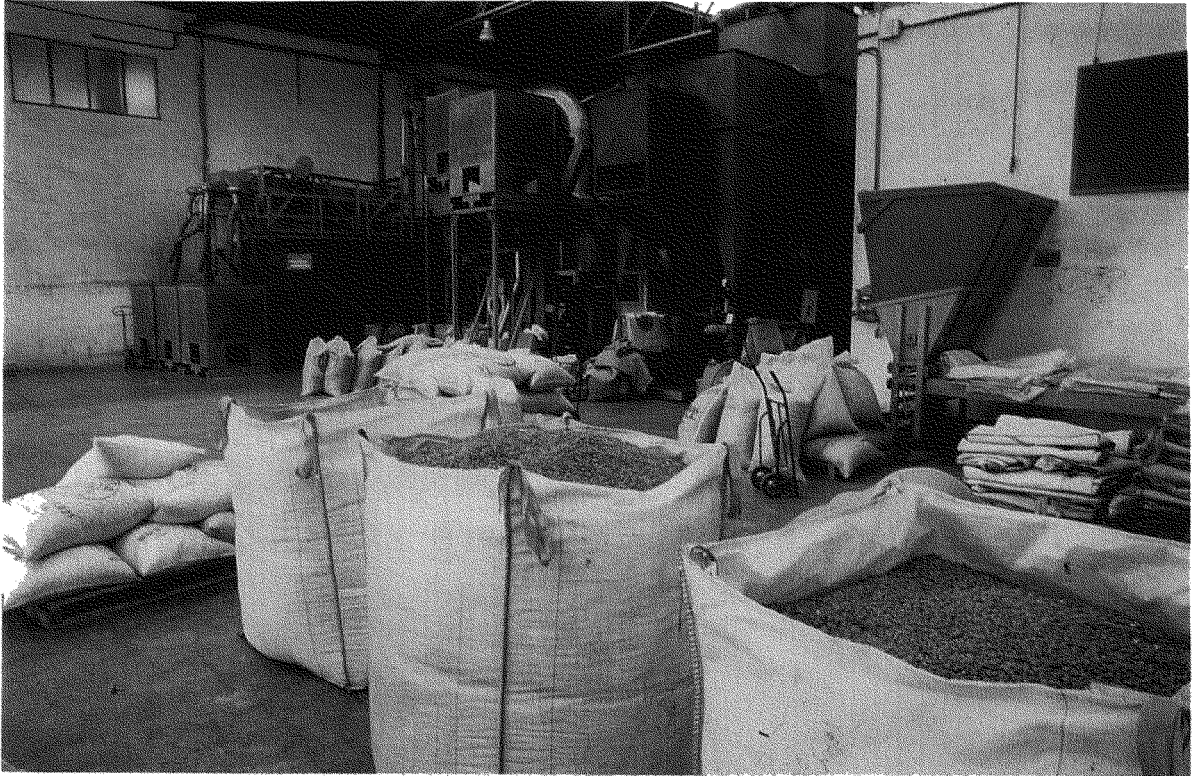
B.2.m. Una imatge del Parc de Samà, extensa propietat situada al nord del terme de Cambrils. L'edifici fou construït el 1882 per a Salvador de Samà, marquès de Marianao, i la finca, que alterna els conreus amb una zona enjardinada força extensa, ocupa unes 20 ha. Alcover-Moll cita el llinatge Samà com a propi d'algunes poblacions del Penedès i el Camp de Tarragona (DCVB, IX, p. 715); al seu torn, Coromines planteja la possibilitat que aquest nom sigui d'etimologia aràbiga (Coromines, *OnoCat*, VII, p. 31).

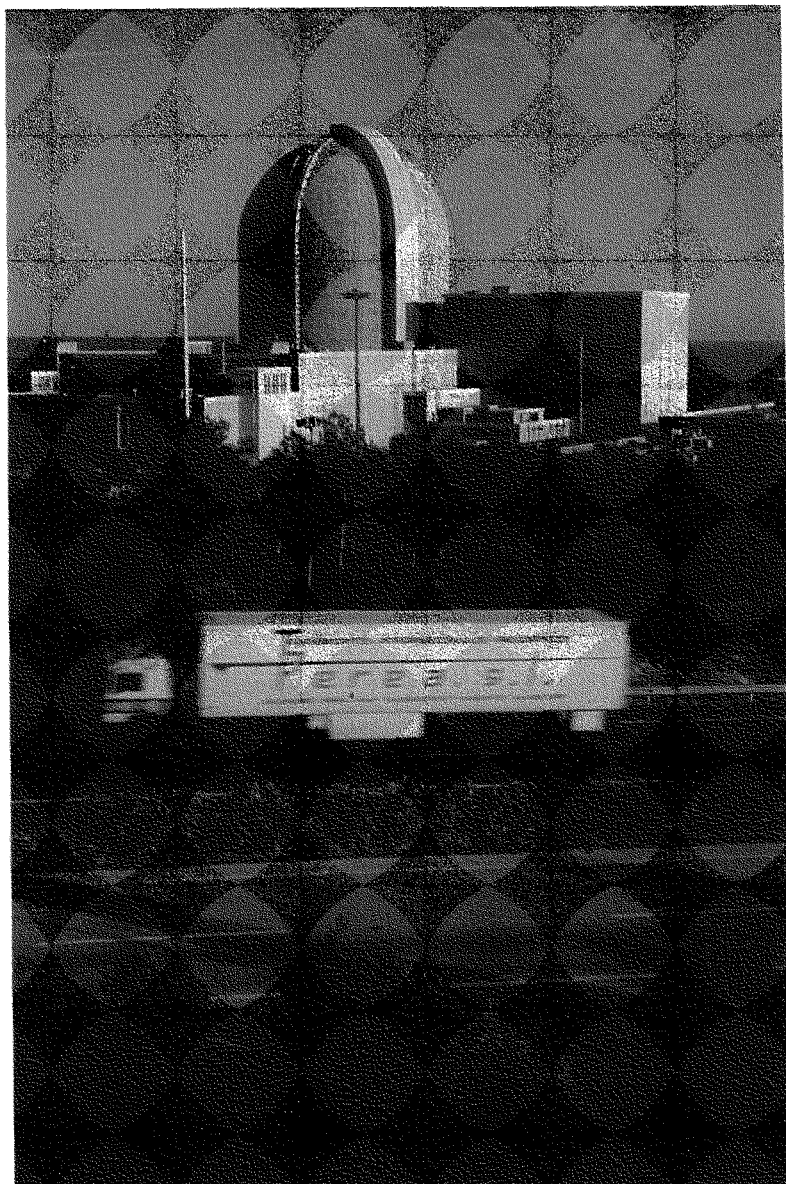
B.2.n. Granja avícola al terme de Riudoms. Riudoms, situat pràcticament al centre geomètric de la comarca, s'estén pel sector genuinament planer del Camp, a una altitud aproximada de 100 m. A la zona rural del terme, les explotacions combinen l'activitat agrícola amb la ramadera, i el poblament disseminat hi té una certa carta de naturalesa.

B.2.o. Planta d'envasament d'avellanes a la cooperativa agrària de la Selva del Camp. Fins al tombant dels anys 90, l'avellaner va ser a tot el Camp un conreu en expansió, afavorit pels bons preus que assolía l'avellana als mercats internacionals. Tanmateix l'ensorrament d'aquesta conjuntura, en aplicació dels criteris de la política agrària europea, ha obligat a una reorientació dràstica de la producció.

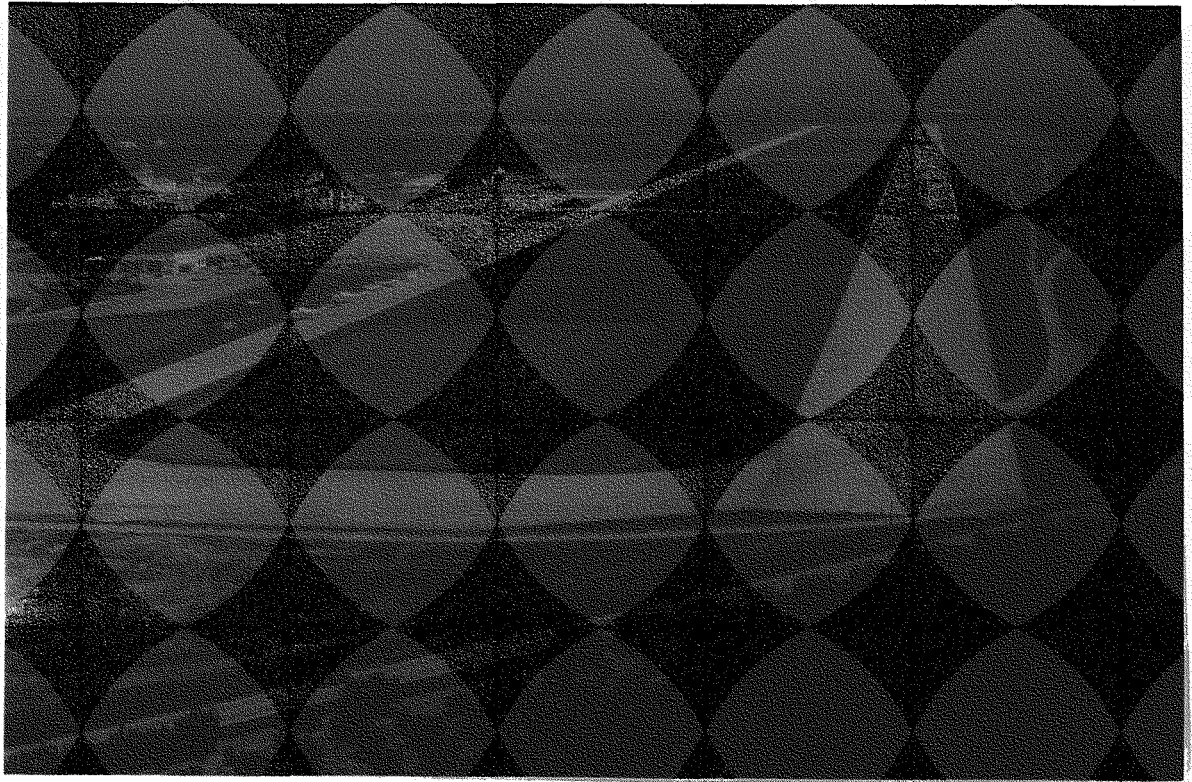

B.2.p. Aspecte de la central nuclear de Vandellòs, al sector costaner del terme de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant. Tot i els problemes que han afectat aquest planta de producció d'energia en els darrers anys, que han motivat el tancament d'una de les dues centrals del recinte, encara continua sent l'empresa més important de la comarca pel que fa al nombre de llocs de treball generats.

B.2.q. Visió general de l'aeroport de Reus, conegut popularment com el Camp d'Aviació. Situat a l'est de Reus, i a cavall entre aquest terme municipal i el de Constantí, és una infraestructura de comunicació que podria jugar un paper important a les terres meridionals de Catalunya, si fos potenciat degudament. Data de l'any 1935, i realitza funcions d'una naturalesa doble: militar i civil.

APÈNDIX GRÀFIC I DOCUMENTAL

A les pàgines següents presentem una selecció de textos i de materials que, per la seva naturalesa, hem cregut convenient agrupar de forma diferenciada, amb el títol genèric d' "apèndix gràfic i documental".

Es tracta, fonamentalment, d'un recull de textos procedents de la premsa escrita, des de 1986 ençà (sense que hi hagi una seqüència cronològica sistemàtica), i que tenen un denominador comú: fan referència, d'una forma directa o indirecta, a qüestions relacionades amb la toponímia. Unes qüestions d'un caràcter molt divers (des de la discussió sobre l' "àmbit d'aplicació" que ha de tenir un nom determinat fins a la necessitat de "crear" nous topònims, passant pel conflicte entre noms i marques comercials o per la interpretació de la toponímia com a "signe d'identitat"), però que no hem volgut deixar de banda en aquesta recerca, atesa la transcendència pública que tenen sovint.

Un aspecte a remarcar, sobre la tria dels textos, és que s'han extret tant de la premsa general com de la local. No és una forma de procedir casual: hem volgut posar en relleu, en considerar aquests dos plans d'anàlisi, que la problemàtica que reflecteixen no es pot cenyir a una escala d'anàlisi predeterminada. Els noms, en relació amb el territori (i, per tant, en relació amb la societat), plantegen interrogants a múltiples nivells, que no sempre són resolts de la manera més adequada. D'altra part, la seva transcendència, en un sentit o en un altre, s'estén a tots els ciutadans; i tant en el pla individual com en el col·lectiu.

Finalment, completem el recull de textos amb un document de naturalesa administrativa però que es refereix a un problema similar als indicats: l'acord adoptat el desembre de 1971 pels ajuntaments de Fonteta, Peratallada i Vulpellac, al Baix Empordà, pel qual es proposa la fusió dels tres termes en un de sol, amb la denominació de "Forallac". De fet, dins el context de la geografia administrativa del país no és un cas excepcional; a les darreres dècades, hi hagut altres supòsits similars que han portat a l'adopció de denominacions extravagants. Però l'acord que transcrivim pensem que és il·lustratiu d'una manera bastant estesa de pensar i d'actuar, en relació amb aquestes qüestions. Per això hem volgut incorporar-lo a l'apèndix, precedit d'una explicació adient per a enquadrar-lo en termes d'espai i de temps.

Índex d'informacions i de documents

1. "El 9 Nou", 16 de febrer de 1987
2. "El Periódico", 26 de febrer de 1987
3. "Segre", 28 de febrer de 1987
4. "La Vanguardia", 23 de gener de 1988
5. "Avui", 30 d'abril de 1986
6. "La Vanguardia", 27 de febrer de 1996
7. "El País", 27 de febrer de 1996
8. "La Vanguardia", 18 de febrer de 1997
9. "La Vanguardia", 11 de novembre de 1998
10. "El País", 19 de febrer de 1999
11. Transcripció de l'acord adoptat pels alcaldes dels ajuntaments de Fonteta, Peratallada i Vulpellac, el 22 de desembre de 1971, en el sentit de proposar la fusió dels tres termes en un de sol. amb la denominació de "Forallac".

Creada la comissió que estudiarà on correspon anomenar Balenyà

VICENÇ BIGAS

Els Hostalets de Balenyà. — La comissió que ha de decidir on correspon aplicar el topònim Balenyà es crearà tot i no arribar a la xifra de components exigida. Ara aquesta, formada només per habitants del voltant del Santuari de l'Ajuda, haurà de presentar un estudi clarificador del cas.

Una de les clàusules posades per a la formació d'aquesta comissió era la d'una composició no inferior a 10 membres. El 31 de desembre, data en què finalitzava el termini de presentació de sol·licituds, només eren sis els

interessats en formar-ne part. De llavors fins ara s'ha obert un període de consulta per decidir-ne la seva creació en aquestes condicions, segons l'interès dels presentats.

De fet aquesta composició era poc menys que esperada després de copsar les primeres reaccions despertades en conèixer la notícia, especialment en el barri de l'Estació de Balenyà, arribant a la conclusió que l'estudi l'hauria d'elaborar la regiduria de cultura.

Ara els membres d'aquesta comissió, entre els quals hi ha Pere Puigdomènech que va ser qui, a través d'una carta a la premsa local va re-

mourer el tema, haurà de redactar un estudi assessorat per experts que en un període màxim d'un any clarifiqui a quin dels dos sectors del municipi correspon el nom.

«L'estudi haurà de buscar les arrels històriques —i utilitzant els termes per a un fàcil enteniment— tant de l'Ajuda com de l'Estació de Balenyà» ens digué l'alcalde i promotor de la idea, Pere Fabré. Un cop clos aquest el futur encara és indecís «quan creguem que l'estudi és el més correcte decidirem les mesures a prendre. Si l'estudi està ben fet l'ajuntament se'n farà responsable i llavors potser convocarem una xerrada pública per conèixer la opinió del poble».

1. "El 9 Nou", 16 de febrer de 1987

El debat sobre els noms de lloc a vegades no es limita a qüestions merament ortogràfiques, sinó que fins i tot pot estendre's a la discussió de l' "àmbit territorial de significació" del topònim (una cosa així com el "camp semàntic"). Així ho podem veure a l'exemple adjunt, que fa referència al nom de *Balenyà*; un nom problemàtic perquè afecta diversos nuclis de la comarca d'Osona (com ara els Hostalets de Balenyà o l'Estació de Balenyà) i té uns antecedents històrics -fou el nom primitiu del santuari de l'Ajuda- que originen, a nivell públic, una certa diversitat de punts de vista.

Protestas de tenderos del Baix Besòs para frenar un hipermercado

Los 'botiguers' amenazan con cerrar

JORDI MARTÍ

Badalona. – Los pequeños comerciantes de Badalona, Santa Coloma de Gramenet y Sant Adrià del Besòs podrían cerrar durante toda una semana en señal de protesta por la probable instalación de un hipermercado en el polígono Montigalà-Batllooria. La Unió de Botiguers del Baix Besòs, entidad que agrupa a los comerciantes de estas tres poblaciones, ha planteado a sus asociados la medida de presión.

La cadena de hipermercados Continente mantiene desde hace unos meses conversaciones con el ayuntamiento para instalar una gran zona comercial de 60.000 metros cuadrados en Montigalà. Según el presidente de la Unió de Botiguers, la puesta en marcha del supermercado tendrá efectos catastróficos en los establecimientos de Badalona. Se calcula que más de 1.000 tiendas de las 3.500 existentes en esta localidad tendrían que cerrar.

Según los comerciantes, el ayuntamiento se reserva hasta

después de las elecciones municipales cualquier decisión en torno a la construcción del hiper.

El proyecto de instalación del hiper en Badalona debía haberse aprobado en el último pleno municipal celebrado el 30 de enero, pero se retiró porque el PSC necesitaba los votos de los ediles de CiU –que forman parte del equipo de gobierno municipal– para aprobar el proyecto. De todas maneras, el portavoz de CiU en el ayuntamiento, Marcel Riera, se ha mostrado favorable a la instalación del hiper. “No sería malo para Badalona, siempre y cuando se tuviera en cuenta el pequeño comercio local”, asegura Riera.

Decisión ante el pleno

Asimismo, el alcalde de Badalona, Joan Blanch (PSC), ha manifestado que “no nos podemos oponer a que se instale en la ciudad una empresa privada, siempre que cumpla la ley. Si se instala el hiper se intentará compensar al pequeño comercio de posibles perjuicios, si los hubiere”.

2. “El Periódico”, 26 de febrer de 1987

L'article dóna notícia de la denominada “Unió de Botiguers del *Baix Besòs*”, els membres de la qual pertanyen als tres termes situats al tram final de la vall del riu Besòs: Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià de Besòs i Badalona. Estem davant un exemple d'allò que a vegades s'ha afirmat, en el sentit que “la necessitat crea el topònim”. En aquest cas no ens consta que hi hagi hagut mai cap tradició d'utilitzar aquest topònim, amb l'abast territorial esmentat; tanmateix, en un determinat moment, quan ha calgut donar nom a una agrupació conjuntural dels tres municipis referits, s'ha descobert que parlar del “Baix Besòs” era una manera geogràficament força precisa de delimitar l'àmbit que comprenen.

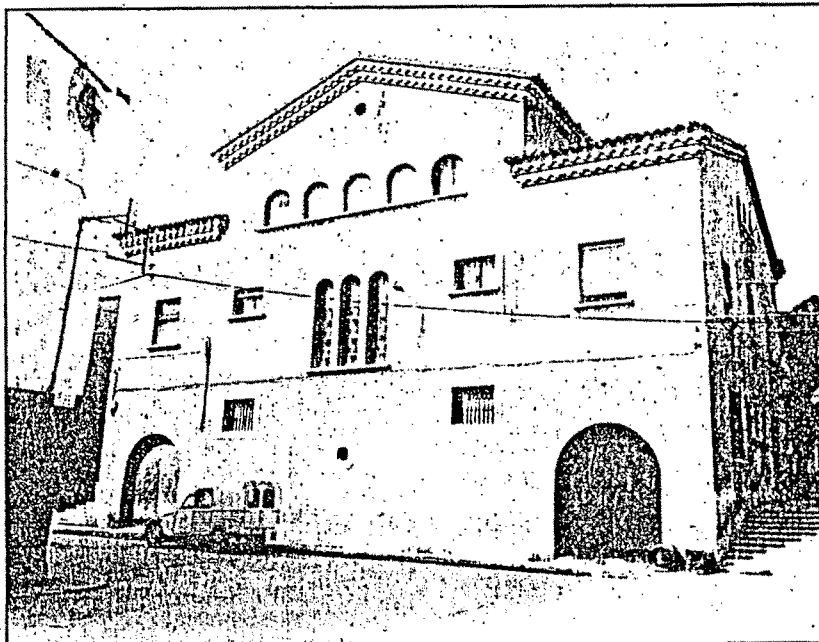
En vez del vertedero de Seròs, para el que se han destinado 20 millones del POS-87

Los alcaldes de El Baix Segre piden una incineradora a la Generalitat

SEROS.— Los alcaldes de las poblaciones de Aitona, Masalcoreig y Seròs solicitaron al delegado territorial de la Generalitat en Lleida, Manuel Oronich, que los veinte millones de pesetas que corresponden al último municipio como subvención para la construcción de una planta de tratamientos de residuos sólidos urbanos, sea destinada a la instalación de una incineradora de basuras "que tiene una serie de ventajas como la de estar más cerca de un casco urbano, sin que este hecho sea una molestia, así como que no dejan residuos", aseguró el alcalde de Seròs, Francesc Teixidó.

La petición la realizaron ayer los alcaldes de las poblaciones citadas de El Baix Segre, en el transcurso de la reunión mantenida con Oronich, en la que éste les prometió "tener en cuenta la propuesta" a la vez que les informó que su departamento ya había encargado el estudio geológico para determinar la ubicación idónea de la planta de tratamiento de residuos o de la posible incineradora de basuras.

Francesc Teixidó manifestó que "a pesar de que Seròs sea el centro geográfico de la zona, puede ser Maials, Aitona, Masalcoreig o incluso Fraga, por contar con mejores condiciones, la que albergue la planta".

Seròs —en la imagen su ayuntamiento— es una de las poblaciones de El Baix Segre que se beneficiará con el vertedero o la incineradora.

El alcalde de Seròs dijo que Oronich había fijado a largo plazo para la instalación del vertedero controlado "por lo que tendremos más posibilidades de que consideren nuestra propuesta". Teixidó señaló que, a nivel personal, la próxima semana se desplazaría a alguna población del sur de Francia, donde muchos muni-

cipios cuentan con esta solución para la eliminación de residuos, "para poder comprobar de cerca sus ventajas".

La Generalitat aprobó un plan específico de tratamiento de residuos sólidos urbanos, incluido dentro del Plan de Obras y Servicios del año en curso, que prevé la construcción del

vertedero de Seròs y que prestará sus servicios a las otras poblaciones de El Baix Segre. El presupuesto de la obra asciende a 40 millones de pesetas, de los cuales la mitad es aportada por la Generalitat y el resto por los ayuntamientos beneficiarios que deberán mancomunarse para distribuir el montante que les pertoca aportar.

3. "Segre", 28 de febrer de 1987

D'una forma semblant al cas anterior, a l'article adjunt s'esmenta l'àmbit territorial del *Baix Segre*, al sud de la ciutat de Lleida i constituït pels municipis situats a banda i banda d'aquest riu, en el seu tram final. A diferència, però, del Baix Besòs, el Baix Segre és una denominació amb una certa tradició d'ús (és un nom que ja apareix a l'enquesta comarcal dels anys 30), per bé que l'àmbit al qual fa referència mai no ha arribat a assolir un reconeixement oficial com a demarcació específica.

Varias asociaciones piden que una zona del Vallès Oriental se declare "muy contaminada"

Mollet del Vallès. (De nuestro corresponsal, Feliu Tura.) – Asociaciones de vecinos de Mollet del Vallès y de Sant Fost de Campsenelles, comités comarcales del PSUC y del PCC y la Asociación Ecopacifista del Vallès han solicitado a la Generalitat que declare "zona altamente contaminada" el espacio comprendido entre los municipios de Mollet, Sant Fost y Martorelles. Esta solicitud se realiza después que, el día 11 de enero, la empresa de productos químicos Sinor-Kao sufriera una explosión en uno de sus tanques.

La zona del Vallès Oriental se encuentra especialmente sensibilizada después de la fuga de gas tóxico ocurrida el pasado mes de septiembre en la empresa Lisac, de Sant Fost.

Diversos partidos políticos y asociaciones han decidido acordar la necesidad de crear un consejo intermunicipal del medio ambiente, formado por los ayuntamientos del Vallès Oriental Sur, para mantener informada a la población. Hasta que no se cree este consejo intermunicipal, se solicita a la Generalitat "la moratoria de toda ampliación o nueva instalación de industrias peligrosas en la zona". Los alcaldes de Mollet, Sant Fost y Martorellas se reunirán próximamente con técnicos de la empresa de productos químicos Sinor-Kao, para concretar las medidas de seguridad que la factoría de Mollet tendrá que adoptar después de la explosión que alarmó a los vecinos de estas tres localidades.

4. "La Vanguardia", 23 de gener de 1988

Aquesta notícia fa referència a un supòsit d'una naturalesa força similar a la dels dos casos anteriors: en un moment donat, dins un àmbit geogràfic concret, es produeix una situació que "provoca" la necessitat d'haver de referir-se amb un nom propi a l'àmbit en qüestió. En aquest cas, la fórmula adoptada no fa referència a un riu o a un accident geogràfic d'una certa magnitud, sinó que consisteix en una "acotació" del nom comarcal: *Vallès Oriental Sud*. Una "acotació" que es pot considerar com a bastant desafortunada, en la mesura que la doble referència a dos punts cardinals (est i sud) dins d'un mateix topònim resulta redundant i confusional.

Preocupació al litoral per l'ús indegut de la denominació Costa Brava

Folch i Ribalta
Corresponsal

Girona (Gironès). — Els municipis del litoral gironí i el Patronat de Turisme de Girona estan molt preocupats per l'ús indegut de la denominació Costa Brava que s'està produint de fa alguns mesos. Tot i que és freqüent que en casos esporàdics s'utilitzi la denominació Costa Brava per a promoure zones turístiques d'altres punts de l'Estat espanyol, darrerament aquest problema s'ha intensificat i el Patronat de Turisme ha decidit comunicar-ho a la direcció general de Turisme de la Generalitat de Catalunya per tal que prengui mesures.

La denominació Costa Brava, segons el Butlletí Oficial de l'Estat, està considerada com a zona geoturística i comprèn el litoral de Portbou fins a Blanes. Darrerament, uns altres municipis de la costa espanyola, tant del sud de l'Estat com de l'est, han utilitzat el nom de la Costa Brava per fer les seves promocions. Algunes poblacions fins i tot han editat postals amb aquest nom gironí a la part del darrera. A part, una editorial ha confeccionat un mapa ampliant substancialment el marc de la Costa Brava gironina, considerant que la zona del Montseny, per exemple, també hi quedava inclosa. Totes aquestes irregularitats ja han estat denunciades pel Patronat de Turisme de Girona, i s'han iniciat gestions per a rectificar aquest error.

Una situació intolerable

Juli Lara, membre del Patronat de Turisme de Girona i president de l'Associació d'Hoteleria de Girona,

ha explicat que «una part important de la culpa és nostra. Durant molts anys s'ha usat el nom de la Costa Brava incorrectament, i nosaltres hem fet poca cosa per evitar-ho. Ara, quan la situació s'ha convertit en intolerable, és el moment en què cal adoptar mesures més dràstiques». No es descarta la possibilitat que el Patronat de Turisme de Girona adopti mesures legals contra aquelles empreses que usin el nom de Costa Brava indegudament, una circumstància en què es troben alguns municipis de la costa del Marèsme. Precisament a hores d'ara, aquest indret és objecte d'una forta promoció, però encara hi ha algunes empreses que utilitzen la denominació Costa Brava per a reforçar la seva propaganda.

Els alcaldes del litoral gironí també han demanat que es prenguin mesures per evitar els abusos que es produeixen respecte a la utilització del nom Costa Brava. Josep Sala, alcalde de Lloret de Mar, ha explicat que «la denominació Costa Brava està plenament consolidada en l'àmbit internacional, i no podem admetre que d'altres zones s'aprofitin d'una feina feta seriosament durant molts anys.

Des del Patronat de Turisme de Girona cal prendre totes les mesures que siguin necessàries per a arranjar aquesta problemàtica i evitar que fets com aquest es repetixin».

D'altra banda, el Patronat de Turisme de Girona també ha iniciat les gestions oportunes per a registrar el logotip Costa Brava-Girona, que darrerament s'ha presentat com a signe de les comarques de Girona i com a oferta global del turisme gironí.

5. "Avui", 30 d'abril de 1986

En ocasions, una denominació nascuda amb una finalitat simplement publicitària o conjuntural pot arribar a adquirir una significació territorial i una dimensió social insospitades. En certa manera, aquest és el cas de la denominació "Costa Brava", utilitzada per primer cop a la primeria d'aquest segle (vegeu GEC, 1973, vol. V, ps. 677-678, article *Costa Brava*) i progressivament esdevinguda una "marca turística" de primer ordre, fins al punt de ser objecte d'una minuciosa regulació administrativa.

El hotel Ritz desaparece el jueves para dejar paso al Husa Palace

■ La cristalería y la vajilla conservarán el anagrama "HR", al estar registrado por el grupo Husa.

El frontispicio que corona el edificio perderá su nombre y en su lugar aparecerá la fecha 1919

BARCELONA. (Redacción.) – El jueves 29 de febrero, el hotel Ritz, que fue construido en 1919 para dar realce y prestigio a la ciudad, dejará de existir y dará paso al nuevo Husa Palace. Se trata de un cambio de nombre, que no de contenido, fruto de un largo e intrincado proceso ju-

dicial que llegó a su fin el pasado mes de enero (ver "La Vanguardia" del 21 de enero).

Para llevar adelante esta transformación, los actuales propietarios del hotel Ritz, la inmobiliaria Sarasate, integrada en el grupo Husa, procederán el jueves a cambiar to-

dos aquellos objetos que llevan inscritos la denominación Hotel Ritz. Serán 24 horas destinadas a eliminar la denominación de todos los formularios, impresos y otros detalles, así como de las dos placas que flanquean la puerta de entrada.

Asimismo, el grupo Husa entenderá en los próximos días la reforma del frontispicio que corona la cabecera del edificio situado en la confluencia entre la Gran Vía y la calle Llúria. La actual inscripción, Hotel Ritz, desaparecerá y en su lugar aparecerá el número 1919, año de construcción del hotel. La solución es coherente con las normas estilísticas que rigen en muchos edificios barceloneses.

Lo que no desaparecerá será, sin embargo, el anagrama "HR" de las vajillas, cristalería e, incluso, el pasamano de la escalera central. Inmobiliaria Sarasate es propietaria de este emblema y tiene derecho a utilizarlo. El cambio de nombre ya ha sido comunicado a todas las agencias de viajes y operadores que trabajan con el hotel.

La denominación Hotel Ritz es propiedad de la familia Muñoz Ramonet, propietaria del edificio hasta 1975. Una demanda interpuesta en 1988 trajo consigo la prohibición de utilizar el nombre. La imposibilidad para llegar a un acuerdo ha hecho el resto. ●

6. "La Vanguardia", 27 de febrer de 1996

A partir de quin punt una denominació merament comercial passa a tenir valor com a "referent territorial", i per tant, pot començar-se a considerar com a nom de lloc? És una pregunta complexa i que, en tot cas, no admet respostes universalment vàlides. L'exemple de l'article adjunt pot resultar il·lustratiu, en aquest sentit: es parla d'un dels establiments d'hostaleria més coneguts de Barcelona, l'Hotel Ritz. Fundat el 1919, el seu nom, a banda de les connotacions directament comercials (les quals, com es pot veure, han desembocat en un llarg litigi), ha esdevingut per a molts ciutadans una fórmula d'identificació d'un punt concret i específic de l'Eixample barceloní.

Conde y Romani ganaron 1.000 millones en un mes con La Esquina del Bernabéu

Mario Conde y Arturo Romani, ex presidente y ex vicepresidente de Banesto, obtuvieron un beneficio de 998 millones sin arriesgar ni una sola peseta en la operación de venta de La Esquina del estadio Santiago Bernabéu, de Madrid. En la operación, revelada ayer por los peritos del Instituto de Contabilidad y Auditoria de Cuentas (ICAC), también se

beneficiaron el ex consejero Rafael Pérez Escolar y el ex director Fernando Garro, con 178,1 millones cada uno.

Esta operación de Conde y Romani, que están en libertad bajo fianza, se hizo en sólo 35 días. La transacción, como otras narradas por los peritos, fue en beneficio propio y no en el del banco.

Página 45

7. "El País", 27 de febrer de 1996

En la gènesi dels noms de lloc sovint hi ha factors subjectes a un grau molt elevat d'imprevisibilitat. Un cas concret el tenim en la informació adjunta. En ocasió d'una operació urbanística (d'una extraordinària transcendència especulativofinancera, com es pot comprovar) d'una zona cèntrica de Madrid, allò que no passava de ser una forma genèrica d'al·ludir a un petit sector de la ciutat ("La Esquina del Bernabéu") es converteix en una referència que adquireix un cert valor de nom propi. Estem o no estem davant un nom de lloc? Com en altres supòsits que hem analitzat en aquest mateix apartat, aquesta és una pregunta que admet moltes matisacions.

Dos millones de recompensa a quien ofrezca pistas sobre la agresión al Pi d'en Xandri

CÈLIA CERNADAS

SANT CUGAT DEL VALLÈS. – “Gratificaré con dos millones de pesetas información responsables acto Pi d'en Xandri.” A continuación, un nombre y un teléfono (☎ 674 32 55). Al más viejo estilo del “far-west”, un vecino de Sant Cugat del Vallès ha decidido ofrecer una recompensa en metálico no a cambio de la cabeza de un forajido, pero sí a quien pueda facilitar datos que conduzcan hasta los autores de la agresión del histórico árbol. “Va totalmente en serio”, asegura Pere Martínez, de 40 años y nacido en Sant Cugat.

Hasta ayer –y “por desgracia”–, Pere Martínez no había recibido ninguna llamada en respuesta al anuncio que el pasado viernes publicaba la revista “Tot Sant Cugat” en su apartado de demandas. Tan sorprendente iniciativa ha quedado registrada ante notario: “No sea que alguien tenga información y no llame pensando que bromeo”.

La intención de este vecino de Sant Cugat es contribuir de “forma original” al aluvión de protestas e iniciativas que el atentado al pino, que se produjo el pasado domingo 2 de febrero, ha generado en la ciudad. “El pino era para mí un símbolo y lo que le han hecho me ha toca-

do muy hondo”, asegura Martínez con la misma actitud de repulsa que ya han demostrado centenares de ciudadanos. En su caso, tiene la esperanza de que el dinero “como ocurre muchas veces, solucione el problema”. Cualquier información que obtenga por este cauce se añadirá a la que la policía municipal ha presentado al juzgado. La única pista conocida de que disponía la policía tras el atentado eran las huellas en el barro de un coche todoterreno. El ministerio de Medio Ambiente ha enviado desde Madrid un telegrama al Ayuntamiento en el que muestra su “profunda conmoción” por la agresión. ●

8. “La Vanguardia”, 18 de febrer de 1997

Un bosc és, per definició, un conjunt d'arbres, de la mateixa manera que una pineda és un bosc constituït essencialment per pins. Tot i això, en un cas i en un altre, el “tot”, o sigui el conjunt, s'imposa sobre les “parts”: mentre que és normal que un bosc o una pineda tinguin nom propi, no ho és tant que algun dels arbres que els componen en tingui. En canvi, quan un arbre destaca per la seva individualitat dins el conjunt, o està físicament diferenciat respecte d'aquest (per exemple, a causa del factor distància), sí que és corrent que sigui distingit amb un nom específic. Un exemple el tenim en el cas de la informació adjunta: el Pi d'en Xandri, un arbre situat dins el terme municipal de Sant Cugat del Vallès i que, per la seva grandària poc habitual, ha esdevingut un dels signes d'identitat locals. Un signe particularment emblemàtic, en qualsevol cas, a tenor de la “recompensa” que un particular ofereix a canvi d'alguna pista sobre l' “agressió” soferta per l'arbre.

El centro comercial abre mañana

El Triangle espera diez millones de visitantes al año

LA VANGUARDIA
vivir
en Barcelona

BARCELONA. - El centro comercial El Triangle se inauguró ayer, aunque no abrirá al público hasta mañana. El nuevo edificio, de 39.000 m², remata la plaza Catalunya y espera unos diez millones anuales de visitantes. **PÁGS. 1 Y 3**

La nueva fachada lateral de El Triangle, en la calle Pelai, completa la plaza Catalunya

9. "La Vanguardia", 11 de novembre de 1998

Hi ha denominacions comercials que, en fonamentar-se en un fet d'unes determinades connotacions geogràfiques, poden assolir ràpidament un ressò important i tenir una rellevància indubtable com a "identificadors territorials" (amb una popularitat equiparable a la de certs edificis emblemàtics o a la de determinats elements geogràfics de la ciutat). Un exemple en aquest sentit, al mateix centre de Barcelona, podria ser l'edifici al qual fa referència la informació adjunta: El Triangle. A banda de la posició estratègica que ocupa l'edifici dins la ciutat, un dels possibles factors explicatius del ràpid arrelament que ha tingut el seu nom és allò que podríem anomenar la seva "transparència semàntica": la dita construcció ocupa un solar en forma de *triangle*, definit per les dues façanes principals -carrer Pelai i plaça de Catalunya- i pel cantó del fons. La confluència en un angle de 45 graus de dues de les vies públiques més transitades de Barcelona, com són el carrer i la plaça esmentats, permet que la idea bàsica de "triangle", referida a aquest indret, sigui fàcilment assimilable al nivell de la percepció col·lectiva.

REUTERS

Miles de campesinos, contra la reforma agrícola de la UE

Cerca de 30.000 agricultores y ganaderos de toda Europa continuaban ayer su marcha hacia Bruselas, donde el grueso de los tractores llegará el lunes, para protestar contra la reforma de la política agrícola común (PAC). Ese día, el próximo 22, para evitar incidentes, las instituciones de la UE con

sede en la capital belga, hacia donde se dirige la manifestación, cerrarán sus puertas, así como los colegios y oficinas cercanos a la sede de la Comisión Europea. En la foto, agricultores franceses muestran letreros con los nombres de sus pueblos en las cercanías de Toulouse, en el sur de Francia.

10. "El País", 19 de febrer de 1999

Els topònims no són tan sols un tipus determinat de noms propis, o una referència imprescindible per als mapes; són també, i potser abans que tot, un signe d'identitat bàsic: un dels que expressen d'una forma més concisa i directa el lligam entre l'home i la terra. Fotografies com la d'aquesta pàgina esdevenen -al marge d'altres consideracions importants- un recordatori de la relació entre els "noms de lloc" i les "identitats". I posen de manifest, també, una altra qüestió prou significativa: l'anhel humà d'assolir fites de caràcter col·lectiu sense que això representi la negació de les individualitats.

11. Transcripció de l'acord adoptat pels alcaldes dels ajuntaments de Fonteta, Peratallada i Vulpellac, el 22 de desembre de 1971, en el sentit de proposar la fusió dels tres termes en un de sol, amb la denominació de "Forallac"

L'acord adjunt fa referència a un dels nombrosos expedients de fusió o agregació municipal que es van promoure a Catalunya entre 1960 i 1975, amb la finalitat de reajustar administrativament els territoris que durant els anys esmentats van registrar unes majors minves demogràfiques. En el present cas es tractava de tres petits termes del Baix Empordà, que es van agrupar en un de sol a fi d'afrontar conjuntament la problemàtica inherent a l'administració local. A la part expositiva de l'acord s'expliciten amb un cert detall les raons que porten tots tres alcaldes a posar en marxa aquesta iniciativa (que després havia de ser ratificada, com va ser el cas, pels respectius plens dels tres ajuntaments afectats).

Hem volgut incloure en el present apèndix el testimoni d'aquest acord, no tant per la significació que té al nivell de la geografia administrativa com per les seves connotacions al nivell de la toponímia. El cert és que el municipi resultant d'aquesta fusió va adoptar el nom oficial de *Forallac*, que representava un intent de trobar una fórmula de denominació que fos "equitativa" per als interessos de les tres col·lectivitats locals afectades. Com s'explica al mateix acord, això es va pretendre aconseguir a base d'incorporar a la nova denominació alguns grups de lletres procedents dels noms preexistents: FO- de Fonteta; -RA- de Peratallada i -LLAC de Vulpellac. El nom aleshores aprovat ha continuat mantenint la seva vigència, tot i que l'Institut d'Estudis Catalans mai no l'ha considerat acceptable i que en diverses ocasions ha suggerit el seu canvi a les institucions competents.

En qualsevol cas, l'exemple esmentat ens sembla representatiu de la diversitat de motivacions que poden concórrer en el moment de la gènesi d'un topònim (un problema al qual hem fet referència a propòsit d'altres exemples, en aquest mateix apèndix). Val a dir que en aquest supòsit, a l'hora de justificar la denominació que es va adoptar oficialment, es van utilitzar uns arguments "geogràfics" (en el sentit d'al·ludir a unes característiques determinades del territori) que resulten, vint-i-vuit anys després, força curiosos de llegir. Tal com s'explica a l'apartat k) de la memòria de l'acord, "la nova denominació es considera a més molt adequada si es té en compte que en llengua vernacla [sic] ve a significar la desaparició del llac que, segons la tradició, havia ocupat part dels terrenys d'allò que serà el terme municipal del nou Municipi".

11. Transcripció de l'acord adoptat pels alcaldes dels ajuntaments de Fonteta, Peratallada i Vulpellac, el 22 de desembre de 1971, en el sentit de proposar la fusió dels tres termes en un de sol, amb la denominació de "Forallac"

L'acord adjunt fa referència a un dels nombrosos expedients de fusió o agregació municipal que es van promoure a Catalunya entre 1960 i 1975, amb la finalitat de reajustar administrativament els territoris que durant els anys esmentats van registrar unes majors minves demogràfiques. En el present cas es tractava de tres petits termes del Baix Empordà, que es van agrupar en un de sol a fi d'afrontar conjuntament la problemàtica inherent a l'administració local. A la part expositiva de l'acord s'expliciten amb un cert detall les raons que porten tots tres alcaldes a posar en marxa aquesta iniciativa (que després havia de ser ratificada, com va ser el cas, pels respectius plens dels tres ajuntaments afectats).

Hem volgut incloure en el present apèndix el testimoni d'aquest acord, no tant per la significació que té al nivell de la geografia administrativa com per les seves connotacions al nivell de la toponímia. El cert és que el municipi resultant d'aquesta fusió va adoptar el nom oficial de *Forallac*, que representava un intent de trobar una fórmula de denominació que fos "equitativa" per als interessos de les tres col·lectivitats locals afectades. Com s'explica al mateix acord, això es va pretendre aconseguir a base d'incorporar a la nova denominació alguns grups de lletres procedents dels noms preexistents: FO- de Fonteta; -RA- de Peratallada i -LLAC de Vulpellac. El nom aleshores aprovat ha continuat mantenint la seva vigència, tot i que l'Institut d'Estudis Catalans mai no l'ha considerat acceptable i que en diverses ocasions ha suggerit el seu canvi a les institucions competents.

En qualsevol cas, l'exemple esmentat ens sembla representatiu de la diversitat de motivacions que poden concórrer en el moment de la gènesi d'un topònim (un problema al qual hem fet referència a propòsit d'altres exemples, en aquest mateix apèndix). Val a dir que en aquest supòsit, a l'hora de justificar la denominació que es va adoptar oficialment, es van utilitzar uns arguments "geogràfics" (en el sentit d'al·ludir a unes característiques determinades del territori) que resulten, vint-i-vuit anys després, força curiosos de llegir. Tal com s'explica a l'apartat k) de la memòria de l'acord, "la nova denominació es considera a més molt adequada si es té en compte que en llengua vernacla [sic] ve a significar la desaparició del llac que, segons la tradició, havia ocupat part dels terrenys d'allò que serà el terme municipal del nou Municipi".

A pesar de tractar-se d'un exemple que té molt d'anècdota, pensem que, d'altra part, és també il·lustratiu de l'anhel humà de buscar en la geografia, en els elements tangibles del territori, arguments (o, en el seu cas, simples pretextos) per a explicar processos que responen exclusivament a una lògica (o més aviat una falta de lògica) humana.

Diguem, finalment, que el text de referència procedeix de l'arxiu administratiu del Departament de Governació, Generalitat de Catalunya. Carpeta: Forallac (expedient de fusió dels termes de Fonteta, Peratallada i Vulpellac. Any 1971).

ACUERDO - MEMORIA

En Vulpellach, a veintidós de diciembre de mil novecientos setenta y uno.

Siendo las diez y ocho horas, se reúnen en la Casa Consistorial de este pueblo los señores Alcaldes de Vulpellach D. Vicente Bertrán Gerónés; Don Juan Ferrer Vives, Alcalde de Peratallada y Don Pedro Gals Silvestre, Alcalde de Fonteta respectivamente.

El Sr. Alcalde de Vulpellach da principio a la reunión manifestando a los concurrentes, que tal como constaba en la pertinente convocatoria y contactos personales tenidos con anterioridad, esta reunión tiene como único y exclusivo fin, el de estudiar detenidamente la conveniencia y necesidad de proceder a la FUSIÓN de los tres Municipios para formar uno solo con mayor vitalidad en todos los órdenes.

Se intercambian puntos de vista entre los tres Alcaldes, cuales son, entre otros, la imposibilidad de hacer frente por separado, a las necesidades económicas y político-sociales impuestas por la coyuntura actual, harto sabidas por administradores y administrados y que sería prolijo enumerar; pero que no obstante dan lugar a que los Municipios de escaso número de habitantes se desenvuelvan en un ambiente de franca precariedad, lo que facilita el éxodo a lugar con mejores posibilidades.

Se presta especial atención a la circunstancia de ser los tres municipios limítrofes entre sí y asimismo a la situación geográfica de cada uno de ellos, sus características similares, comunicaciones y relación socio-económica de ellos.

Se tiene a la vista la Ley de Régimen Local y Reglamento de Población y Demarcación Territorial, en vigor, que en sus artículos 12, 13 y 20 de la primera y 9 de este último, marcan la pauta para la finalidad que los tiene reunidos.

En su consecuencia y a tenor de las circunstancias apuntadas, en principio, los reunidos acuerdan por unanimidad el proponer a sus respectivas Corporaciones la necesidad y conveniencia de la fusión propiamente dicha, concretada en las siguientes cláusulas:

a) Cada uno de los municipios integrados en el nuevo, tendrá los mismos derechos y obligaciones. El nuevo Municipio tendrá plena capacidad jurídica para ejercer los fines de la competencia municipal con arreglo a las Leyes, integrándose bajo su jurisdicción los derechos y cargas del nuevo término municipal resultante.

b) El nuevo Municipio será regido por la Comisión Gestora prevista en el artículo 17 del Reglamento de Población y Demarcación Territorial, hasta tanto se verifiquen elecciones para la constitución del nuevo Ayuntamiento.

c) El cargo de Alcalde del nuevo Municipio podrá ser ostentado por cualquiera de los que desempeñan el mismo en los términos municipales que pretenden fusionarse o por un vecino idóneo que la Superioridad designe, independientemente de que tenga o no su residencia en la capitalidad del nuevo Municipio.

Se procurará que cada uno de los municipios fusionados tenga representación en el nuevo Ayuntamiento.

d) A tenor del número de habitantes que reunirá el municipio fusionado, que no rebasará los mil quinientos, el de miembros de la Corporación deberá ser de siete.

e) Para los servicios administrativos del nuevo Municipio, se construirá un edificio o casas, en lugar adecuado que por su situación y comunicaciones represente mayores facilidades para todos los habitantes del nuevo término municipal.

f) El Secretario del nuevo Municipio será el que desempeñe la plaza en propiedad en el que se designe como capitalidad, o en su defecto, quien ostente la condición de propietario en cualquiera de los otros municipios interesados en la fusión.

g) Se designará como capitalidad de la fusión el municipio de VULPELLACH dada su situación geográfica, ser nudo de comunicaciones y tener mayores posibilidades de toda naturaleza.

h) Las subvenciones que en su día puedan obtenerse en virtud de la fusión que se acuerde, serán destinadas por partes iguales a los tres municipios, al objeto de ser invertidas en obras de primer establecimiento. Solo en el caso de que las subvenciones o ayudas que puedan obtenerse en lo sucesivo vayan destinadas a un fin determinado, serán aplicadas exclusivamente al mismo.

i) La administración de los bienes de los municipios afectados será ejercida por el nuevo Ayuntamiento; si bien, el rendimiento y productos

del patrimonio de cada uno de ellos, se empleará preferentemente en la satisfacción de sus servicios propios.

j) Las deudas o créditos contraídos, en su caso, por los municipios afectados por la fusión serán liquidadas con cargo a los mismos por el nuevo Ayuntamiento que se constituya y tendrán preferencia sobre cualquier otro servicio voluntario del municipio deudor.

k) Se propone como denominación del nuevo Municipio, la de FORALLIAC que se obtiene a base de colocar por orden alfabético las nombres de los tres municipios interesados, FONTETA, PERATALLADA, VULPELLACH tomando respectivamente la primera, segunda y tercera sílaba de los tres pueblos por el mismo orden. Esta nueva denominación se considera además muy adecuada si se tiene en cuenta que en lengua vernácula viene a significar la desaparición del lago que según la tradición había ocupado parte de los terrenos de lo que va a ser el término municipal del nuevo Municipio.

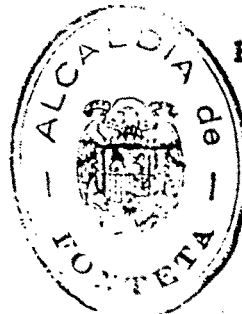
l) Cada uno de los señores Alcaldes presentes someterá el presente Acuerdo-acordia a su Consistorio para la debida aprobación; en su caso, con el acuerdo que se adopte será transcrita literalmente en el Libro de Actas correspondiente.

Así lo acuerdan y firman los señores Alcaldes concurrentes, en el lugar y fecha al principio indicados.

El Alcalde de Vulpellach

Vicente Bartrajá

El Alcalde de Fonteta

Roz (als)

El Alcalde de Peratallada

Juan Ferrer

Ante mí

[Handwritten signature]

